

frasalbet Ordet her, da jeg kun vilde henlede Opmærksomheden paa et Par enkelte Punkter, som jeg troer det kan være nyttigt nu at fremhæve. Med Hensyn til det ene Punkt vil jeg komme til at berøre nogle Uttringer af den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts Vben Valgfreds (H. Hage). Forfaavidt han nemlig yttrede, at der kunde være den Betænklig-
 hed ved det nærværende Lovudkast, dersom man gik ind paa det, saaledes som det nu foreligger, at Rigsdagen derved kunde komme til at indskrænke sin egen fremtidige Indflydelse paa den hele Lovgivning mere end tilbørligt, eller, som han opfattede Sagen, og som det ogsaa staaer for mig, mere end til Niemedets Opnaaelse nødvendig, da staaer denne Betragtning, efter min Mening, sin egentlige Styrke og Betydning, naar man seer hen til Lovudkastets sidste Paragraph, som indeholder den meget seiendommelige Bestemmelse, at Loven her skal voteres og derefter henlægges paa en Tid, som ikke er bestemt (Hør!), forinden den skal træde i Kraft. Jeg troer, at dette er en stor Usvigelse fra, hvad der maa ansees for at være det constitutionelt Rigtige; men jeg tvivler ikke paa, at Sagen i sin Almindelighed, saaledes som den stiller sig ligeover for de constitutionelle Maximer, som vi ikke tør afvige fra, vil blive belyst, og jeg skal derfor indskrænke mig til at sige nogle Ord om dens Stilling til Lovgivningen selv. Saaledes som Paragraphen nu foreligger, ligger der deri, at der, efterat Loven er voteret, vil indtræde en Mellemperiode, hvori den endnu ikke er traadt i Kraft, og det er i Særdeleshed i denne Mellemperiode, at Rigsdagen vil mangle enhverformelt Indflydelse paa den hele Lovgivning. Det er nemlig ikke muligt under de forhaandenværende Omstændigheder at give nogen Sikkerhed for, hvor længe denne Mellemperiode kan være, og man kan derfor ikke afvise denne Betragtning dermed, at den rimeligvis vil blive saa kort, at det ikke er værd at henvende Opmærksomheden derpaa. For det Første er der nemlig Spørgsmaal om Vanskeligheden med Hensyn til de i Holsteen beliggende Enclaver, som kunde strække Mellemperioden ud, men jeg skal ikke gaae ind derpaa, jeg skal blot holde mig til,

at det med Hensyn til Holsteen selv ligger i Tingenes Natur, at denne Mellemperiode kan blive længere, end man fra Begyndelsen af havde tænkt sig. I hvor meget den høitærede Finanzminister end erklærer, at han ligeoverfor Statsdele, hvor en beslutende Myndighed ikke findes, paa ingen Maade vil vige tilbage fra denne Løvs Gjennemførelse, saa stende vi jo dog Alle den høitærede Finanzministers oplyste Grundsetninger for godt til, at vi ikke skulde vide, at han dog tilfulde vil tage deres Betænkning i Betragtning. Nu er det klart, at denne Betænkning, som kan fremkomme fra denne Side, kan vise en Tilbøielighed til virkelig at nærme sig det Maal, som man ogsaa herfra søger at opnaae, men den kan derfor dog alligevel fremsætte Dnsket om nogle Ændringer, saaledes at man ikke uden den største Ubillighed kunde nægte at tage saadanne Indstillinger under Overveelse, og deri ligger, saaledes som det forekommer mig, at man ikke paa nogen Maade kan forudsige, at denne Mellemperiode skulde blive af en overordentlig kort Varighed. Men i denne Mellemperiode forekommer det mig aldeles klart, at der ikke er nogensomhelst Afgang for Rigsdagen til at komme ind paa Lovgivningen — og ikke alene er der ikke Afgang til at komme ind paa mulige Forandringer i det, som nu bliver sat i Værk ved dette Lovudkast, men der er ikke engang Afgang til at komme ind paa nogensomhelst Deel af Lovgivningen overhovedet, og det forekommer mig derfor betænkligt, at man i den Grad skulde fraskrive sig Indflydelse paa en saa overordentlig vigtig Deel af Lovgivningen. Der er ingen Afgang, siger jeg, til at komme ind derpaa, og hvorfor ikke? — Fordi det Grundlag, paa hvilket det er tilbudt Holsteen at indtræde, jo naturligvis ikke kan rokkes eller forandres, forinden det er givet, at de ville træde ind derpaa, eller forinden de ialtsald have haft Tid og Leilighed til at yttre sig derom. Rigsdagen vil altsaa ikke kunne komme ind paa nogensomhelst Modification eller Forandring i Lovgivningen, og Regjeringen kan, saa fremkommer det mig, heller ikke røre ved den, fordi den derved i høieste Grad vilde vanskeliggjøre sin Stilling ligeoverfor det Tilbud, den havde